

nebylo v tomto případě. Námitka, v první své části nezcela jasná, je právně bezpodstatná, pokud se jí vyslovuje názor, že použití Šu 3 řečeného zákona je na místě pouze tam, kde jde o poměr soukromoprávní, čímž patrně mělo být řečeno, že předmětem trestného činu mohou být pouze věci, které byly sekvestrovány, obstaveny nebo zabaveny pro pohledávku soukromoprávní. Zmateční stížnost je na omylu. Na rozdíl od Šu 1, v němž je řeč o exekuci, o uspokojení věřitele, o pachatelově úmyslu, toto uspokojení zmařití, tresce se dle Šu 3, kdo mimo případ, jež má na zřeteli § 1, odejme úřednímu opatření věci, které byly úřadem nebo z jeho příkazu sekvestrovány, obstaveny nebo zabaveny. Není tedy použití Šu 3 omezeno jen na případy, v nichž tyto úkony předsevzaty byly úřadem k vydobytí nebo zajištění pohledávky soukromoprávní, nýbrž má místo v každém případě, ve kterém k nim došlo z důvodu jakéhokoli, tedy i tam, kde k sekvestrování, obstávkě nebo zabavení věci došlo v zájmu veřejném, jak tomu bylo v tomto případě, v němž mouka zabavena byla výkupní komisí, tedy za účelem provedení nucené odeběrky její ve smyslu druhého odstavce Šu 16 vyhlášky ministerstva pro zásobování lidu č. 55.486. Mylným je proto i další názor zmateční stížnosti, že se obžalovaný svým činem dopustil pouhého přestupku dle Šu 16 čís. 1 nařízení vlády republiky Československé ze dne 11. června 1920, čís. 390 sb. z. a n., jež trestati by arcí dle Šu 19 téhož nařízení příslušelo okresnímu politickému úřadu. Ustanovení Šu 16 čís. 1 nařízení, dle něhož se tresce mimo jiné ten, kdo zúmyslně odstraní plodiny nebo výrobky, má na zřeteli, jak tomu nasvědčuje citace §§ 1, 2 téhož nařízení, všeobecné zabavení plodin a výrobků ve prospěch státu dle právě citovaných paragrafů. Tím, že mouka, kterou obžalovaný dle rozsudku odstranil, aby s ní úřad nakládati nemohl, byla v tomto případě zabavena výkupní komisí ku provedení nucené odeběrky, nabyla povahy věci, zabavené úřadem ve smyslu Šu 3 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., jehož skutkové podstatě tudíž nalézací soud právem podřadil čin obžalovaného.

Čís. 1094.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Jde-li o prodej zařízení a úplatu za postoupení bytu, dlužno vyšetřiti, pokud úplata se vztahovala na zařízení a pokud na postup bytu.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1923, Kr I 1315/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Jana P-a do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 14. října 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem Šu 7 (3) zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., v neveřejném zasedání však povolil podle Šu 362 tr. ř. mimořádnou obnovu řízení ve prospěch obžalovaného Jana P-a, zrušil rozsudek nalézacího soudu ve výroku o vině a trestu i výrocích

dalších, s tím souvisejících, a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znova projednal a rozhodl a uvedl v tomto směru v

d ů v o d e c h:

Přezkoumáváje rozsudek, dospěl nejvyšší jako zrušovací soud po skončeném veřejném jednání k závažným pochybnostem o správnosti skutečností, rozsudku za základ položených, pokud jde o rozsudkový výrok, že obžalovaný požadoval zřejmě přemrštěnou cenu za zařízení jednoho pokoje a kuchyně. Rozsudek nalézacího soudu pokládá, opřev se o svědeckou výpověď Františka F-a, z a z j i š t ě n o, že obžalovaný se rozhodl, poněvadž jeho povolání na Slovensko mělo být pevné, že prodá celé zařízení bytové a že žádal za ně nejprve 30.000 Kč, že později slevil 4.000 Kč, a že František F. zaplatil obžalovanému 26.000 Kč. Pokud se týče subjektivní stránky, praví dále nalézací soud, že má za jisto, že si obžalovaný byl vědom zřejmě přemrštěnosti ceny a že tak mohl učiniti jenom proto, že si byl vědom toho, že František F. následkem bytové nouze, válečnými poměry způsobené, se dá pohnouti k placení i přemrštěné ceny, když bude mít naději, že tak si vykoupí i možnost, zaopatřiti si byt. Se zodpovídáním obžalovaného Jana P-a a svědeckou výpovědí Františka F-a nelze tato zjištění bez závažných pochybností přivést v soulad. Obžalovaný sám tvrdil v předběžném vyhledávání, že jeho manželka vzhledem na to, že František F. ucházel se o jejich zařízení byt, nechtěla zařízení prodati jinému, pokud nebude mluvit s Františkem F-em, zda by vše nepřevzal. Při hlavním přelíčení vypovídal obžalovaný souhlasně se svým dřívějším udáním a nelze proto mít za to bez závažných pochybností, že při dalším jednání s Františkem F-em odpadlo hledisko, že mu obžalovaný kromě zařízení přenechává též byt, přes to, že obžalovaný sám při hlavním přelíčení právě v tomto směru ničeho nevedl. Ještě závažnější pochybnosti vznikají však při uvažování svědecké výpovědi Františka F-a. Tento svědek uvedl již v předběžném vyhledávání, že když se chtěl nastěhovat jako nájemník, řekl mu obžalovaný, že bytu nepronajme, nýbrž prodá i s nábytkem. Žádal prý pak 30.000 Kč, později 27.000 Kč a vyplaceno mu bylo 26.000 Kč. Při hlavním přelíčení tento svědek rovněž opakoval svoji dřívější výpověď a dodal, že při vyjednávání s obžalovaným prohlásil mu tento, že jsou ochotni (obžalovaný a jeho manželka) byt přenechat, ale že by zároveň musel odkoupiti také nábytek. Tento svědek výslovně podotkl při hlavním přelíčení, že vyjednával s obžalovaným o prodeji bytového zařízení s přenecháním bytu. Uváží-li se tato svědecká výpověď, vzniká závažná pochybnost proti zjištění, že cena obžalovaným požadovaná byla míněna vážně jen za zařízení samo, neboť podle obsahu zejména této svědecké výpovědi nelze bez závažných pochybností vyloučiti možnost, že původně požadovaných 30.000 Kč a skutečně vyplacených 26.000 Kč se skládá ze dvou částek, z nichž jedna představovala hodnotu nábytku samotného, kdežto druhá byla úplatou za přenechání bytu, ke které nutno rovněž přihlížeti bez ohledu na to, zda tato úmluva mohla mít právní účinek

čili nic, když obžalovaný sám byl jenom nájemníkem a nikoliv vlastníkem bytu, neboť v každém případě přece jenom nastěhování do bytů Frant. F-ovi usnadňovala. Rozdělení původně požadovaných 30.000 Kč a pak přijatých 26.000 Kč mělo by však pro posouzení viny obžalovaného rozhodný význam. Není vyloučena možnost, že by se peníz, obžalovaným původně požadovaný a peníz pak přijatý rozdělil v takovém poměru, že by částka, na zařízení připadající, nedosahovala hranice, pro přečin předražování požadované, a že by šlo jenom o přestupek předražování. Nelze však také vyloučiti možnost jinou, že by vůbec skutková podstata předražování odpadla a že by obžalovaný byl obdržel za bytové zařízení cenu přiměřenou, kdežto zbytek, ceny původně požadované, pokud se týče pak přijaté, připadal by na úplatu za přenechání bytu. V tomto případě odpadlo by soudní potrestání obžalovaného a mohla by zůstat skutková podstata politického přestupku podle §u 29 zákona ze dne 8. dubna 1920 čís. 275 sb. z. a n., pročež by spisy bylo postoupiti pak k příslušnému jednání politickému úřadu.

Čís. 1095.

Zločin veřejného násilí dle §u 96 tr. zák.

Předmětem únosu dítěte jest každá osoba nezletilá ve smyslu o b - č a n s k é h o práva, pokud podléhá moci otcovské nebo poručenské. Stačí po případě i pomíjející odnětí z moci rodičů. Lhostejno, jaký cíl pachatel sledoval.

Zločin veřejného násilí dle §u 99 tr. zák.

Při posuzování nebezpečnosti pohružky jest použití objektivního měřítko.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1923, Kr I 1410/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. listopadu 1921, jímž byl obžalovaný dle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločiny veřejného násilí dle §§ 96 a 99 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti státního zastupitelství, napadající rozsudek nalézacího soudu důvody zmatečnosti čís. 5 a 9 a) §u 281 tr. ř., nelze upříti oprávnění. Pokud jde o zločin §u 96 tr. zák., zjišťuje napadený rozsudek, že obžalovaný měl důvěrnou známost s Annou P-ovou, že rodiče jí styk s ním zakazovali, že přijel za ní dne 6. srpna 1921 do N., kam ji poslali rodiče na zotavenou. Přijel dle vlastního tvrzení na žádost P-ové, podle jejího tvrzení však sám od sebe. P-ová nebyla v době činů ještě fysicky zletilá (narodila se 2. dubna 1901) a udala ve vyšetřování, že obžalovaný se dověděl, že ji chce její otec provdati za jiného, a že jí proto navrhoval, když se nemohou dostat za sebe, by se oba zbavili života. S tím ona